

“Everyone has a summer they want to remember. . .”

Sommeren min begynte tidligere enn planlagt i r. Sent i Mai mned, med en grundig gjennomgang i Murphy's Lov (alt som kan g galt, gr galt, i den minst passende rekkefølgen).

Grunnet økonomiske vanskeligheter (hva annet er nytt?), som blant annet førte til at jeg måtte droppe Roskildeferingen i r, var tanken egentlig jobbe i barnehage hele sommeren, men den planen ble punktert da hagen jeg var vikar i fikk budsjettstopp, og jeg s og si fikk fyken. Mens jeg satt hjemme og gruet meg til jobbe i et eller annet rttent lager eller liknende hele sommeren, fant min kjre samboer, og kjreste de siste fire rene, det for godt forlate meg med et bruddent hjerte, og en 70 kvadratmetersss leilighet jeg ikke har sjans til betale for alene. Hjer-tebrudden og grtkvalt samlet jeg meg for gjre det meste ut av de siste ukene p jobben. P sykkelparkeringen en av de pflgende dagene, fr jeg meg enda en morsom overraskelse da jeg istedenfor finne sykkel min, kun finner en avklippet ls. Buddha har virkelig humoristisk sans tenker jeg og gr bitter, sint og frustrert til busstoppet for komme meg til arbeidet for f ut mine negative flelsler p en liten gjeng uskyldige, ste sm rakkerunger.

Verre kunne det vel ikke bli?

Jeg ble etterhvert lei av synes synd p meg selv og bestemte meg for holde en heidundrandes fest i singellivets navn! Festen skulle finne sted lrdagen etter min siste arbeidsdag, og skulle vre et overgangsrite til den lange og triste sommeren som ventet meg. Den ble dubbet Svada's store sommerfest, og jeg inviterte alle jeg kjente.

Men ikke engang Svada rlige sommerparade skulle g av uten ende opp i en katastrofal farse av dimensjoner.

Jeg ante alt at festen kom til bli forholdsvis punktert, da halvparten av alle inviterte enten var p Roskilde eller andre utenlandseskapader. S klokken 2200, da kun mine to brdre, og et meget begrenset knippe av mine nrmeste venner var p plass i leiligheten min, ante jeg fred og ingen fare da Ina tilbd seg invitere et par venner fra Wu-Tang konserten hun var p over gata.

Istedenfor ha med fem ste jenter derimot, som vi ble enige om, dro selvflgelig Ina heller med seg ti store gutter og to helt ok jenter. . .

Men gutta s hyggelige nok ut de, og vi trengte jo virkelig noe som kunne f startet denne festen skikkelig, s jeg lot det g, om enn med en viss uro nederst i mageregionen.

Alt gikk bra en halvtimes tid, helt til jeg p vei til kjkkenet observerte at de uinviterte hadde begynt invitere nye uinviterte. Uinviterte opphyd i seg selv om du vil. Jeg tente p alle pluggen, og ba nykomlingene pelle seg til et visst sted. Spesielt merket jeg meg to gutter som, jeg vet ikke hvordan jeg skal si dette pent. . . Vel de s ut som et par kriminelle drittunger (hudfargen dems var ikke snn som den er p de som er fdt og oppvokst her til lands). Frekk, ufyselig, og mannevond slengte jeg obskniteter til dem, og kastet dem med hodet frst ned trappa. “Norge for nordmenn!” ropte etter jeg dem, og kastet len dems ut vinduet. Good riddance!

Det var ikke fr et kvarter etter jeg inns hva jeg faktisk hadde gjort. Det var da jeg, for f et mer nyansert tidsperspektiv, grep lommeveis for fiske opp mobiltelefonen min, merket at noe var galt. Den klumpen som ALLTID ligger i min venstre bukselomme, var mistenkelig fravrende. Dette kan ikke skje meg, tenkte jeg, og konkluderte med lynrask presisjon at inntrengerene hadde stjlet min kjre W800i. Sinnet, nei Raseriet boblet inni meg. Raseri og frustrasjon. Hvorfor skal alt skje MEG!?!?

Jeg fikk lne en annen mobiltelefon, i et siste desperat hp om ringe min egen mobiltelefon, og snakke med gjerningsmennene, og beklage min respektløse oppfrsel og kanskje trygle dem til gi tilbake, eller selge meg min egen mobiltelefon tilbake til meg. Men jeg kunne raskt konkludere

med at mobilen var avskrudd, og kunne se langt etter et gjensyn med den. Det var da det svartnet for meg. Reptilhjernen tok over for neo-cortexen, og jeg gjorde det eneste som virket hensiktsmessig i den davrende situasjonen.

Jeg slo.

Jeg slo s hardt jeg kunne.

Jeg slo s hardt jeg kunne i betongveggen.

Det smalt.

Jeg var Hulken.

Jeg var Supermann.

Jeg var Kratos.

Veggene byde seg inn i rommet da jeg pustet inn, og alle lysene bleknet for den rasende flammen i mine yne.

De andre p kjkkenet gispet synkront, og tok et skritt fra meg, mens de stirret i vantro p personen foran dem, som akkurat hadde blitt en halvmeter hyere.

Hvem har mobilen min!? freste jeg. Tre store atletiske alpha-male gutter falt p kne, og vrengte lommene sine for meg.

Det var ikke oss herre! Vi lover!

Jeg snudde meg og tok kurs mot kvinnen som var skyld i all min ulykke. Ina! Jeg tok tak i kragen hennes, og lftet henne opp mot veggen.

“Din jvla guling! Jeg holder deg personlig ansvarlig for dette! Hvem faen er det du tror du er, som inviterer alt det jvla pakket inn i min nydelige leilighet p beste vestkant!?”

Jeg slang henne ned p bakken, og hun vget ikke reise seg opp igjen fr jeg hadde forlatt rommet.

Tilbake p kjkkenet, fikk ei jente roet meg ned litt, og ba meg ringe mobilen min en gang til. “Nytteslst!” sa jeg hnlige, og for bevise hvor dum hun var, tok jeg telefonen hennes for bevise poenget mitt.

Ingen ringetone.

Jeg ba henne hre selv hvor dum hun hadde vrt, og at det ikke var noen sjanse for at den sto p. “Men den ringer jo” sa hun med et naivt blikk, og rakte meg mobilen hennes. Og joda. Det ringte. Og tror du ikke det kom en velkjent melodi ifra stuen? Freestyla’ Roc’ tha microfone! Der var mobilen min ja. . . Lyset returnerte til normalt, flammen i ynene mine ble til rdme, og jeg ble plutselig veldig veldig liten.

Mann som jeg er spiste jeg ordene mine, og ba alle hflige om unnskyldning, og beklaget at jeg kanskje overreagerte.

Litt. . .

Jeg tok meg et glass vin og satt meg i stuen med mine venner. Etter ti minutter kom jeg p at jeg hadde sltt veggen tidligere p kvelden. Jeg hadde sltt betongveggen. Og ganske hardt attpil. Etter slaget hadde hnden sneket seg ubemerket ned i bukselommen, og jeg hadde ikke tenkt noe mer over den. Men n begynte det gjre vondt.

Jaja. Jeg fr vel se p skaden. tenkte jeg, og forventet ikke stort mer enn en voksen hevelse, og kanskje tilogmed et stt lite rift.

Det var nok en smule verre enn som s.

Jeg kunne ikke bevege ringefingeren i det hele tatt, og for gjre det hele litt verre, s hadde jeg ftt en merkelig klump midt p hnda.

Det var en merkelig hevelse tenkte jeg og tok p den. . .

det nye kontaktnavnet: Pernille K. Lagre.

Jeg legger fra meg mobilen, og feller en enkelt tre, mens jeg tenker for meg selv:

Herfra kan det kun g en vei. . .

S sovner jeg.

Uten ane hva som venter meg.